

El dimoni sota els meus peus

Kà Barceló

www.kabarcelo.com

Copyright © 2019 Carolina Barceló Monerri

Disseny coberta: Carolina Barceló Monerri

Tots els drets reservats.

ISBN-13: 978-84-09-12502-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'autora qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Al meu lluitador incansable

PRÒLEG

Aquell dia va ser devastador. La trucada des de la residència el va despertar a dos quarts de set. La mare havia mort. Malgrat que l'Ivan ja s'havia anat fent a la idea que segurament moriria aviat, a causa de les complicacions que li havia produït l'Alzheimer, aquella notícia li va caure com un gerro d'aigua freda.

A la tarda, l'Ivan romania assegut a la sala número tres del tanatori Sancho de Ávila, enfundat en un abric de llana. En un racó hi havia el taüt tancat i, a sobre, una corona de flors blanques i un llaç amb la inscripció: «Sempre t'estimaré, mama. El teu fill.»

Malgrat la gelor intensa i l'avís d'onada de fred polar, durant l'hora de dinar havien vingut alguns veïns de l'escala a donar-li el condol, i s'havia sorprès d'algunes de les visites. Va acostar-s'hi el matrimoni del segon tercera: la Remei i el seu marit, els quals mai anaven a les reunions de la comunitat; la Rosa, que sempre anava de bòlit i amb qui amb prou feines havia parlat, amb els seus dos fills —però què hi fan, aquí, aquestes criatures?—, i en Josep, un advocat jubilat que pintava quadres impressionistes a qui tots consideraven un tipus bohemí i estrany. Tothom es va mostrar tan afectuós que va tenir ganes de plorar.

Més tard van començar a arribar companys de feina. Els primers, en Néstor i la Nàdia, col·legues del departament als quals estimava com si fossin de la seva família i que li

van fer una forta i llarga abraçada.

—Com estàs, *tio*? —va dir en Néstor amb gest compungit mentre la Nàdia fregava amb la mà l'esquena de l'Ivan.

—Etic bé —va dir ell amb un lleuger somriure de circumstàncies—. Gràcies per venir.

Els dos amics van signar el llibre de condol i van seure amb ell una bona estona, en silenci, fins que van començar a arribar altres companys. En Pere, *community manager* de l'empresa i gran animador a la feina i a les festes al terrat de casa de l'Ivan; l'Andreu i també la seva dona, la Carme, a qui coneixeria per primera vegada, i poc després, l'Eduard, el cap de departament amb la seva esposa. Una mica més tard, s'hi va presentar l'Estel. Ni tan sols el moviment dels seus malucs enfundats en aquella faldilla de tub sobre el pedestal d'unes sabates de taló quilomètric van fer-lo reaccionar. L'Estel era l'amor platònic de tots els companys; solters, casats i divorciats i, segons la Nàdia, una font d'enveja entre les dones amb qui es creuava a l'oficina. De fet, la majoria d'elles pensaven que el seu ascens meteòric, als vint-i-set anys, se l'havia guanyat només gràcies al seu «somriure». Però al tanatori no somreia. Es va acostar a l'Ivan per fer-li dos petons i una tendra abraçada, i li va xiuxiuejar unes paraules d'ànim. Ell va passar el braç per la seva cintura en un gest d'agraïment mentre presenciava l'estampida de mirades furtives.

L'arribada de més coneguts del barri i d'alguns dels seus clients el va obligar a atendre'ls. «Etic bé, gràcies per venir», repetia l'Ivan a tort i a dret mentre li sorgia un sentiment de conhort i alleujament per tantes mostres d'afecte. La mare era l'únic familiar proper que li quedava i, malgrat no haver pogut comunicar-se amb ella els últims mesos, havia constituït un dels pilars de la seva rutina:

l'Ivan no va fallar mai a la cita setmanal a la llar d'avis, quan li portava roba o crema fixadora per a la dentadura postissa i li explicava com havia anat la setmana mentre ella li ajustava bé la corbata, en un gest tan obsessiu com afectuós.

Era el motiu més important pel qual treballava fort, perquè tingués la millor qualitat de vida possible els últims dies de la seva vida, i per pagar les quotes de la residència que ja havien exhaurit els diners de la venda del pis on l'Ivan havia crescut.

Cap a tres quarts de vuit del vespre la sala va quedar gairebé buida, i l'Ivan va restar assegut altra vegada al costat de la Nàdia i en Néstor, que havien aguantat estoicament tota la tarda.

—Nosaltres també marxem, xiquet. Ja saps que pots trucar si ho necessites, a l'hora que sigui —va dir la Nàdia aixecant-se de la cadira.

—Demà vindrem a l'enterrament i podrem dinar junts, si vols. —En Néstor va posar la seva mà a l'espatlla de l'Ivan, que es va afluir la corbata—. Fes-nos un favor, ves a dormir a casa i descansa.

—Gràcies nois. Tranquils, ho faré. Fins demà.

***

La Nàdia s'agafava l'abric ben fort amb els braços creuats intentant que el vent no es colés per la botonadura. Estava nerviosa com si fos el primer dia que van quedar per llaurar el bancalet a l'hotel. Havia seguit l'Ivan pel carrer fins arribar a prop de l'Auditori. I allà el tenia, recolzat sobre la barana del pont que creuava les vies del tren, amb la solapa de l'abric aixecada per fugir del fred i, potser, per

preservar la seva intimitat. Semblava mirar amb delit els rails que brillaven sota les llums ataronjades de la ciutat i ella va decidir intervenir en aquell idil·li.

—Ivan... —Ell es va incorporar a poc a poc—. Perdona que t'hagi seguit...

L'expressió d'ell era tan trista com atraient, amb les celles arrufades i els llavis entreoberts que exhalaven amb ritme sincopat el fum blanquinós de la gelada. La Nàdia se l'hauria menjat allà mateix.

Tots dos van romandre immòbils uns segons abans d'abraçar-se amb tendresa, just en el moment en què va començar a caure aigüaneu d'aquell cel tan tèrbol.

—He pensat que potser voldries estar acompanyat una estona més.

—Una estona —va dir ell.

Ella s'hi va acostar i el va besar a la galta. Aquella nit, per causa de força major, només l'acompanyaria fins al portal de casa.